

РЕШЕНИЕ

№ 3748

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4704** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба П. А. В., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], депозирана чрез адв. Р. Р. срещу принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач за нарушение на чл. 98, ал.1, т. 6 от ЗДвП, на л.а „Мини К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , приложена от К. К. К., служител на О.-СДВР заемащ длъжността „старши полицаи“ в 03-група ООР на сектор „Общинска полиция“ ОПП – СДВР, с позивна 330.

Оспорващата счита, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с целта на закона. Подробни доводи в тези насоки са развити в жалбата. Отправеното до съда искане е за отмяна на оспорената ПАМ, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателката редовно призована, чрез процесуалният и представител адв. Р., поддържа жалбата и наведените в нея доводи за незаконосъобразност, като моли ПАМ да бъде отменена. Претендира присъждането на разноски по делото, съобразно представен списък на разноските по делото.

Ответната страна – К. К. К., на длъжност старши полицаи“ в 03-група ООР на сектор

„Общинска полиция“ ОПП – СДВР, редовно призован, се явява лично и оспорва жалбата като неоснователна. Не претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител за участие по делото.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Установява се, че на 19.04.2021 г. в [населено място], на [улица] в кръстовището с [улица] към [улица] жалбоподателката била паркирала управляван от нея лек автомобил „Мини К.“ с рег. [рег.номер на МПС]. На посоченото място и време, К. К. К., на длъжност старши полицай“ в 03-група ООР на сектор „Общинска полиция“ ОПП – СДВР извършил проверка, като констатира, че л.а е неправилно паркиран в нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП разпоредил процесната ПАМ.

В резултат на установеното, проверяващият служител издал АУАН, бл. № 834456 от 19.04.2021 г.

По делото са приети доказателствата, представени от оспорващия и от ответника с административната преписка, а именно: Заповед № СОА21-РД95-62/11.03.2021 г. на кмета на Столична община, с която са одобрени реда и условията за принудително преместване на неправилно паркирани пътни превозни средства на основание чл. 120 и чл. 121 от НОДТСО; Решение № 73 от 17.12.2015 г. на Столичен общински съвет; заповед № СОА19-РД-11 от 04.01.2019 г. на кмета на СО за определяне на служба за контрол по ЗДвП, от която е видно, че за такава е определено звено „Общинска полиция“; копие от докладна записка рег. № 4807 от 20.04.2021 г. за извършена дейност от служителите назначени в наряд като АП-2 – К. К. К. и П. В. В.; докладна записка към № 4807 от 20.04.2021 г. за принудително преместване на л.а с рег. [рег.номер на МПС]; докладна записка с рег. № 4803 от 20.04.2021 г. за извършена дейност на служител назначен в наряд СП „П.“ - П. Т. К.; снимков материал и удостоверения относно заеманата от К. К. К. длъжност

От така обсъдените писмени доказателства, се установява, че оспорената в настоящото производство ПАМ е наложена на същата дата, като е извършено принудително преместване на МПС „Мини К.“ с рег. [рег.номер на МПС] по разпореждане на служител от сектор „Общинска полиция“ ОПП при СДВР с позивна № 330 – К. К. К., като такава е било извършено от служителите П. В. Г. на длъжност „Шофьор“ и И. С. М. на длъжност „Оператор“.

От приложения от ответника снимков материал на паркиралото превозно средство, е видно, че на посочена дата – 19.04.2021 г. лек автомобил марка „Мини К.“ с рег. [рег.номер на МПС] е паркиран на [улица], факт който не е спорен между страните по делото.

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля П. В. П., които съдът кредитира като непротиворечиви, последователни и съответстващи на останалия събран доказателствен материал.

По делото по реда на чл. 176 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК ответника като страна в процеса е дала обяснения за обстоятелствата по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в

установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

По същество на спора:

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Закона за движение по пътищата определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. От своя страна, чл. 171, т. 5, б. "б." от ЗДВП регламентира възможността да се прилага принудителна административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство. Нормата на чл. 120 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО), предвижда, че контролът по спазването на правилата за паркиране, както и дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДВП. Съгласно приложените по делото и действащи към момента на налагане на процесната ПАМ Заповед № СОА21-РД95-62/11.03.2021 г. на кмета на Столична община е определено принудителната преместване по ЗДВП или по Наредбата за организация на движението на територията на СО да се извършва от служител от звено „Общинска полиция“. По делото е представено и удостоверение с рег. № 513р-49008 от 10.06.2021 г. издадено от началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“, от което е видно, че ответника разпоредил процесната ПАМ заемащ длъжността старши полицай в сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ разполага с правомощието за принудително преместване на ППС. Следователно, налице са доказателства за оправомощаване на органа разпоредил прилагането на процесната ПАМ, поради което съдът приема, че принудителната административна мярка е наложена от компетентен административен орган.

Предвид изложеното, съдът счита, че разпореждането за прилагане на ПАМ изхожда от материално компетентно лице. Наредбата не предвижда форма за издаденото разпореждане за преместване на автомобила, поради което съдът не констатира процесуални нарушения при издаването му.

Тъй като за наложената ПАМ не е издадена писмена мотивирана заповед, каквато се изисква по чл. 172, ал. 1 от ЗДВП (Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица), а е наложена с устно разпореждане, същата се явява ПАМ с правно основание чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "б.".

В настоящия случай като нарушена е посочена разпоредбата на чл.98, ал. 1, т.6 ЗДВП – „Престоят и паркирането са забранени на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях“. Цитираното нарушение е предвидено като основание за репатриране на

неправилно паркираното МПС по реда на чл. 171, т. 5 от ЗДвП. Съгласно чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП, преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач се налага когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. В този случай лицата по чл. 168 от ЗДвП уведомяват районното полицейско управление, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление. Следва да се посочи, че нормата на чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП послужила за прилагането на ПАМ съдържа две хипотези приложими не в условията на кумулативност, а на алтернативност. Т.е. самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Следва да се посочи, също, че така установените от законодателя предпоставки, при наличието на които е допустимо принудителното преместване, сочат на една изключителна ограниченост на ситуацияите, при които е допустима тази пряко въздействаща върху правото на неприкосновеност на личната собственост мярка.

В настоящия случай от доказателствата по делото се установява, че единственото правно основание за прилагане на процесната ПАМ, съдържащо се в посочената по-горе докладна записка към рег. № 4807 от 20.04.2021 г., е разпоредбата на чл. 98, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, съгласно която престоят и паркирането са забранени на кръстовище и на по-малко от 5 метра от тях. Нарушението на посочената разпоредба обаче предполага единствено ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителите, тъй като никъде не се съдържат указания и за кумулативно налагане на административна мярка от вида на принудителните. В този смисъл, поради липсата на конкретно посочване, действително за жалбоподателката, а и за съда, остава неясно коя от трите хипотези на чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП е приета от органа за изпълнена, за да бъде разпоредено принудителното преместване на паркирано МПС без знанието и съгласието на неговия собственик.

Тъй като никъде в представената по делото административна преписка не се съдържат данни за това да е била налице първата хипотеза на чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП - когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, то остават последните две - когато превозното средство е паркирано по начин, който създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно тяхното преминаването.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК доказателствената тежест за фактическите основания, въз основа на които е издаден административният акт, е на административния орган. От съвкупният анализ на събраните по делото доказателства, представени с административната преписка в изпълнение на направеното от съда разпределение на доказателствената тежест, настоящата инстанция намира, че по делото

административният орган не е извършил пълно доказване на фактическите основания - паркирането на превозното средство по начин, който създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно преминаването им, поради което оспорената административна мярка е незаконосъобразна.

В случая, от доказателствата по делото - докладна записка на органа е безспорно, че жалбоподателката е паркирала управлявания от нея автомобил [улица]в зоната на кръстовището с [улица]към [улица]в [населено място]. Паркирането в зоната на кръстовище по смисъла на § 6, т. 8 ЗДвП е нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП, но за да е приложима принудителната мярка по чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП е необходимо не само да е налице нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Законодателят ясно посочва, че паркирането следва да е по начин, който създава опасност за другите участници в движението или прави невъзможно тяхното преминаване. Следователно, само по себе си нарушението на чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП не значи автоматично изпълнение и на предпоставките на чл. 171, т. 5, б. "б." ЗДвП (в този смисъл Решение № 1211 от 4.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 4905/2015 г., VII о., Решение № 4124 от 25.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 24/2013 г., VII о., Решение № 3381 от 11.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10014/2013 г., VII о., Решение № 4451 от 4.04.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12639/2016 г., VII о.).

В представената по делото докладна записка на органа, приложил принудителната мярка адресирана до Началника на Сектор "Общинска полиция" при ОПП - СДВР, липсва дори посочване, че начинът, по който автомобилът е паркиран, е създавал опасност за другите участници в движението или е правел невъзможно тяхното преминаване. В тази връзка е основателно възражението на оспорващата, че ако такава опасност или пречка за другите участници в движението е съществувала, то е следвало да бъде ангажирана административнонаказателната и отговорност за нарушение на чл. 98, ал. 1 т. 1 от ЗДвП, а не по чл. 98, ал. 1, т. 6 ЗДвП. Същевременно други доказателства, които да установяват обратното, по делото не са ангажирани. В този смисъл е необосновано твърдението на ответника по оспорването, че процесното МПС създавало опасност за другите участници в движението или правило невъзможно тяхното преминаване. Видно от разположението на репатриращия автомобил на снимковия материал, съществува достатъчно място за преминаване на други ППС по пътното платно, а съществуващите на кръстовището пътни елементи, хоризонтална маркировка опровергават извода, че единствено процесното МПС е пречка за преминаване на останали участници в движението.

Нарушаване на правилата за движение по пътищата, в това число и за паркиране, не означават непременно създаване на опасност за останалите участници в движението или невъзможност, както изрично посочва законодателя, за тяхното преминаване. Безспорно това е предпоставка за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя, каквото в настоящия случай е сторено, но не и за засягане правото му на собственост. Противното би означавало всяко нарушение на правилата за движение по пътищата да дава правно основание на службите за контрол да прилагат принудителната административна мярка преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик, което, както беше посочено вече по-горе, засяга в голяма степен правото на неприкосновеност на личната собственост. Не такъв обаче са смисълът и целта на закона, което ясно проличава от дадената от законодателя правна формулировка. Ако беше противното, нямаше да се съдържат тези две хипотези - на опасност и невъзможност за другите участници в

движението, а щеше да се посочва само при нарушаване на правилата за движение по пътищата.

В заключение, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената принудителна административна мярка, макар издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия и без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, е наложена в нарушение на материалния закон и в нарушение на неговата цел, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

По разноските по производството:

Искането за разноси на оспорващата, с оглед изхода на правния спор е основателно и същото следва да бъде уважено за внесената държавна такса в размер на 10.00 лева.

Неоснователно е искането на пълномощника на оспорващата за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. Съгласно този текст от закона в случаите когато адвокат е оказал безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

По делото не са представени доказателства, че оспорващата попада в някоя от хипотезите на чл. 38, ал. 1 от ЗА. По делото се твърди, че същата е юрист – адвокат към САК и близък на адв. Р., но освен твърдения доказателства в тази насока не са ангажирани. С оглед на изложеното неоснователно е искането за присъждане на възнаграждение определено по реда на чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 36, ал. 2 от ЗА.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. А. В., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], депозирана чрез адв. Р. Р., принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач за нарушение на чл. 98, ал.1, т. 6 от ЗДвП, на л.а „Мини К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , приложена от К. К. К., служител на О.-СДВР заемащ длъжността „старши полицаи“ в 03-група ООР на сектор „Общинска полиция“ към отдел "Охранителна полиция“ – СДВР, с позивна 330.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на П. А. В., ЕГН: [ЕГН] направени по делото разноси в размер на 10 (десет) лева.

ОТХВЪРЛЯ искането на адв. Р. Р. за присъждане на възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

СЪДИЯ: